

ELBULLI1846

Thomas Spieker

«L'article de Sam Borden al "New York Times" s'allunya de la situació real de les coses i acaba insinuant un Ferran Adrià somiatruites, una mena de «professor guillat»

En què s'assemblen el **Diari de Girona** i el *New York Times*? Doncs que tots dos diaris han triat els primers dies de l'any per publicar sengles articles sobre el projecte elBulli1846 a Cala Montjoi.

El del NYT (4/1/15) es titula «Feeding the Hungry Mind» («Alimentant l'Esperit Afirmat») i l'ha escrit el periodista **Sam Borden**. El seu és sobretot un intent per apropar als seus lectors la manera de funcionar del cervell d'en **Ferran Adrià** —ara que no cuina-

la veritat és que se li ha de reconèixer el mèrit d'haver estat capaç de revelar alguns dels trets que donen ales a la seva creativitat. I amb una profunditat i complexitat envejables, també explora el futur del «geni de Cala Montjoi». Però, lamentablement, és aquí, justament aquí, quan parla de la pretesa ampliació de l'actual restaurant per a poder acollir «el cor» de la futura Fundació, quan es queda a les portes de «tota» la veritat. El «problema» és que contraposa l'oposició al projecte dels ecologistes de IAEDEN (per boca de la seva portaveu **Barbara Schmitt**) al suport que li donen l'alcalde de Roses, **Montse Mindán**, i el conseller de Territori i Sostenibilitat, **Santi Vila**, tot pensant que així ha cobert «tots» els fronts. El que sembla que ningú no li ha explicat, és que a casa nostra difícilment mai trobarà una sola veu representativa de tot un col·lectiu i que la veu de la IAEDEN no és, ni de lluny, l'única veu ecologista autoritzada per parlar dels efectes que el elBulli1846 tindrà (o no) per al medi. A més, cau (o l'han fet caure) en l'error d'atribuir a IAEDEN el mèrit d'haver aconseguit més de noranta mil firmes en contra del projecte, sense adonar-se que ni de lluny es tracta d'una recollida de signatures mínimament fiable o portada a terme al territori, sinó de la iniciativa personal d'u-

na particular (la biòloga, professora agregada de la Universitat de Barcelona, **Carolina Sanpera**), que ni tan sols és membre de l'associació, i que amb algunes proclames demagògiques i molta càrrega emocional ha aconseguit ajuntar l'esmentat nombre de signatures arreu del món, tot utilitzant la plataforma d'Internet «CHANGE.ORG». I segur que ningú no li ha explicat al periodista nord-americà que entre els signants hi ha gent de tan contrastada personalitat com Mickey Mouse o Donald Duck, com revela l'alcalde de Roses en el seu moment. El que és cert, és que **Barbara Schmitt** s'ha afanyat a sortir a la foto el dia que li portaren les firmes a la presidenta del Parlament, **Núria de Gispert**, per intentar capitalitzar el «mèrit» de l'altre. Del que tampoc sembla que ningú ha informat el senyor Borden, és que una altre veu ecologista de contrastada solvència, la d'un dels fundadors del primer parc natural de la comarca de l'Alt Empordà (Els Aiguamolls), **Jordi Sargatal**, és a les antípodes de l'oposició visceral, inflexible i farcida de falsos arguments que practica la gent de la IAEDEN.

D'aquesta manera, l'article de Borden s'allunya de la situació real de les coses i acaba insinuant un Ferran somiatruites, una mena de «professor guillat», incapaç d'acceptar les fronteres dels seus propòsits. Però aquest és el seu error més gran: si quelcom ha convertit Adrià en un dels personatges més influents del món, és precisa-

ment el fet que sempre coneixia les fronteres del que es proposava, però que no desaconsava fins a trobar la manera de superar-les.

L'article del DdG (5/1/15), en canvi, és molt més realista i raonat. Es titula «La Bullifoundation, un projecte singular?» i l'ha escrit l'enginyer industrial **Jordi Fabrellas Payret**, després d'assistir al debat que va organitzar el Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Girona. Ell, sense entrar en temes de difícil avaluació objectiva com ara la motivació o la creativitat, pren un punt de vista imminentment pragmàtic per reflexionar sobre la viabilitat del projecte: Per una banda constata que el fet de trobar-se en un parc natural no ha d'esser cap impediment perquè no només s'han permès construccions de projectes «singulars» en d'altres parcs del món, sinó que fins i tot moltes vegades s'han protegit precisament aquests projectes per la seva singularitat. Per l'altre, recorda que tota la construcció que ha tingut lloc al que ara és parc natural, té unes servituds que difícilment poden atendre en la situació actual i que probablement el projecte d'elBulli1846 sigui la solució dels problemes endèmics que pateix la zona.

Tot plegat, l'aportació pragmàtica del senyor Fabrellas m'ha semblat molt més realista i exacta que l'eloqüència literària del senyor Borden i crec que, si hagués de fer d'àrbitre, el DdG guanya el NYT per un clar 1-0.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

L'arbre de Nadal més maco de Girona

MATI VILLALBA GALA. GIRONA.

■ L'arbre de Nadal més maco de Girona està fet de ganxet, està vestit de llana, deu ser pel fred tan perillós en aquestes èpoques. Té cors i estrelles i boletes de molts colors. A més, és un arbre solidari i això el fa dos vegades maco. La seva llana servirà per fer mantes pels avis, un cop passin les festes. És bell i bo: uneix l'estètica amb l'ètica, cosa gens fàcil en els temps que corren... Si voleu veure'l és al costat de la Biblioteca Ernest Lluch.

Amb aquest escrit només volia animar els gironins i gironines que no l'hagin vist que corrin a veure'l abans que el treguin. També vull donar les gràcies al grup Dones d'Arreu del Món per haver-nos fet aquest regal abans que arribessin els Reis d'Orient. Felicitat de Reis, besadors d'El Cul de la Lleona!

Apuntar-se a carro ocasional

JOAN JANOHER I SADURNI. VULPELLAC.

■ Som en el país de les oportunitats, on la quantitat de partits existents donen clares mostres de bloqueig. Però no deixa de ser el camí d'una carrera simple com imaginària políticament parlant, aquesta està oberta a quelcom aspirant a poder entrar a la roda de les grans idees partidistes. Francament:

amb els moments crucials on hauria d'existir una gran coherència, s'amplia la vocació política, per afermar-se al rol de les incoherències, dispersant les opinions. Quant encara no hem solucionat els problemes de sobiranisme català. Hi ha qui vol prendre part a l'embolic; sumint-se al repartiment si és possible del pastís, serà un més a voler confondre l'entitat del nostre poble, amb oferiments irreals pel desconeixement del que representa Catalunya com a nació. Considero, de manera personal, que no necessitem pas salvadors de la pàtria, el que ens cal, aquí i ara, son demostracions úniques de reconeixement dels drets confiscats a casa nostra. Si el programa que pretén presentar el president del partit Podem, senyor Pablo Iglesias, es desvincula de la nostra realitat nacionalista serà una provocació al nostre procés. Cal dir que les seves idees, pretenen seguir uns camins totalment divergents i de poca credibilitat. Segons algunes fonts: pot ser que dintre la pell de xai que exhibeix, s'amagui la mà dels populars, com a contrapartida dels seus resultats negatius. Caldrà estar expectants i seguir-ho de ben a prop.

Il·luminació de rotondes a Olot

JOSEP BRUGADA. GIRONA.

■ Distingits. Per la present voldria adreçar-me a l'Ajuntament

d'Olot per transmetre'ls la meua preocupació per la mala il·luminació del carrer de les Tries i sobretot la nul·la il·luminació de la segona rotonda, vial Nord amb l'enllaç amb la carretera N-260z, de sortida d'Olot direcció Castellfollit-Girona. Segons el meu parer i de diversos conductors, aquest és un punt realment fosc, en la senyalització de la correcta pintura de les bandes a terra, les sagetes indicatives i rètols més grans, cosa que a la nit el fa un punt certament perillós per la circulació i incorporació de vehicles, així com també esdevé confús i perillós per manca de correcta senyalització i il·luminació, la rotonda d'enllaç amb la A-26 a l'alçada del terme de Begudà en la direcció Banyoles-Girona. No sé si el que reclamo és competència de l'Ajuntament d'Olot però sí que els insto a reclamar a l'administració que en tingui la competència que millori aquests dos punts considerats realment foscos de la sortida de la ciutat d'Olot. Ben atentament.

Sergio Dalma, què els dónes

CARLES MALLART. GIRONA.

■ Vàrem anar el passat dia 27 al espectacle d'en Sergio Dalma al Palau de Congressos de Girona, ple fins a la bandera, més de 1.200 persones totalment entregades i amb ganes de disfrutar fins a l'extenuació. Em va sorprendre tot plegat, les entrades estaven esgota-

des feia més de dos mesos amb preus assequibles i vista la globalitat de l'acte potser hauria estat millor un marc com el Pavelló de Fontajau (més de 5.000 places) avui en hores baixes pel que fa a utilitat i ocupació. Era la primera vegada que veia en viu i en directe a l'artista i el seu sèquit. Bé, malgrat que no en sóc expert, em va agradar la seva força, saber estar, la lluminària i els efectes especials excel·lents, més propers als estàndards de la Madonna que no pas els de l'Elton John. El cantant enganxa, sap el que es fa, sap el que vol el seu públic. No va decebre gens, tot al contrari. La bogeria desfermada.

Era una gira per tot l'Estat espanyol amb motiu del seu 25 aniversari com a cantant, amb més de 80 actuacions per tot Espanya i vàrem poder veure-hi molta gent de fora de les comarques gironines i així ens ho varen fer notar per la megafonia. Comença i prèviament suposo que per l'automàtic que hi ha al Palau de Congressos diuen, no es poden fer fotos amb flaix, parin els mòbils,... i allò típic en els casos de concerts i dames. Comencem malament, quelcom no lliga veient l'enorme estructura de llums i so preparada, bé, veurem. Surt en Sergio Dalma, murri ell i diu, podeu fer el que vulgueu i el que us doni la gana... Penso ahhh, això canvia la cosa. Comença l'espectacle, 80% del públic, dones de totes les edats, n'hi havia de més de 70 anys ballant com desesperades en el sentit ca-

rinyós de l'expressió, i a mesura que avança l'espectacle tot plegat es va anar escalfant fins arribar a límits insospitats. Què els dónes Sergio Dalma?

No hi ha prou carbó!

ANGELA FERRER I MATÓ. GIRONA.

■ Ni recollint tota la producció de carbó mundial no hi hauria quantitat suficient per premiar la gran tasca portada a terme pel ministre Wert. Els tres Reis tindrien una tasca gairebé impossible si volguessin dur al tal ministre el carbó que es mereix i que diuen és el «premi» pels que «s'han portat bé». I no parlem ja, per conegudes, les lleis dictades per acabar amb la nostra estimada llengua, ja que l'esmentat individu segueix amb el cervell girat: acaba de donar la Gran Creu de l'Orde Civil d'Alfons X el Savi que premia les persones que hagin destacat en l'àmbit acadèmic, de l'educació, la ciència, la cultura, la docència i la investigació per citar-ne algunes a: Esperanza Aguirre, Pilar del Castillo (exministra del PP), la banquera Ester Koplowitz, cinc escoles militars, l'escola on ell va estudiar!, entre d'altres tan culturals com les citades.

Ell és l'encarregat de triar les persones que es mereixen un premi tan important i honorífic. Ara jutgeu què deu tenir en el cap aquest individu que més que ministre de Cultura se l'hauria d'anomenar ministre de la Incultura.